

LaRouche-Hamiltonovi zakoni riješit će današnju krizu

Robert Ingraham

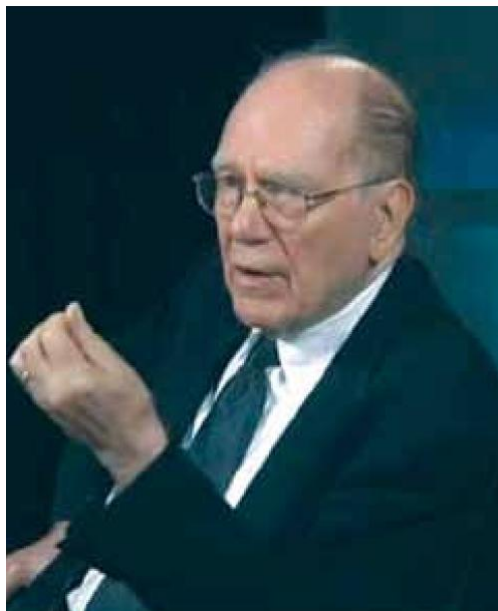
7. listopada 2016. u razgovoru sa suradnicima, te nakon nekoliko izvješća o razvoju raspada transatlantskog bankovnog i financijskog sustava, Lyndon LaRouche je izjavio sljedeće,

Sve što trebate učiniti je uzeti moje zakone, koje sam predstavio. Ti zakoni, moji zakoni, točno određuju rješenje problema stvaranjem norme koja određuje kredit. To je razvio

ministar financija SADa [Alexander Hamilton]. To je jedini način koji funkcionira. ... Trebate samo nastojati uspostaviti međunarodni program na osnovi tog načela, istog načela, i morate pridobiti ljude tih nacija na zajednički napor shvaćanja ove vrste čina. Jednostavno čitajte publikacije glede zakona od [Hamiltona]. On je napisao zakone.

Napisani su tamo. No ljudi to ne čine. Raspravljaju o nečem drugom. Stoga ne shvaćaju što povijest čini, što funkcioniranje povijesti ostvaruje. Ja sam ustvari postavio mehanizam i odredio način na koji je Hamilton bio uspostavio izvorni sustav. Ništa drugo ne trebate učiniti. Samo to. ... Govorite o Hamiltonovim zakonima i govorite o mojim zakonima. O tome raspravljajte. Ne mijenjajte temu. ...

Morate postići međunarodni dogovor među nacijama, među značajnim brojem nacija, koji će ostaviti kreditni sustav, međunarodni kreditni sustav ili nešto slično tome, što će se uhvatiti u koštac s tim problemom. Ne govorimo

Lyndon LaRouche, mlađi

o tome, ne još. Morate porazgovoriti o tome; morate porazgovoriti o radu Hamiltona. Morate staviti ime Hamiltona na to, i morate staviti moje ime na to.

Jer to je jedini način kao ćete to postići. Nabavite knjige o Hamiltonovoj ekonomiji. Sve je tamo.

Ja sam samo to postavio u norme koje su u skladu s onim što je Hamilton izložio. Ljudi moraju uzeti u ruke priručnike, zapise Hamiltona; čitajte ih

kako je to Hamilton odredio. Koristite se time. Učinite to!

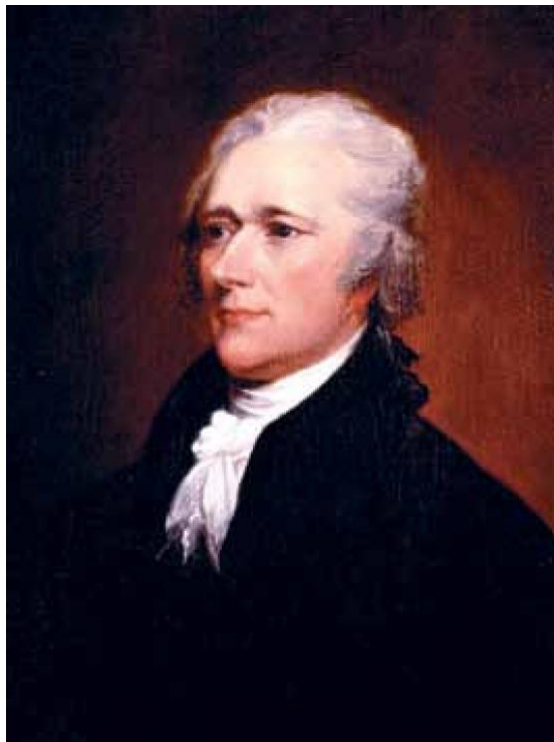
Zatim možete pristupiti stolu i reći: „Mi sad možemo stvoriti kreditni sustav.“ Uzmite Hamiltona, i uzmite što sam ja razradio. Spojite te dvije stvari i taj će rad sadržavati dosta podataka i točno odrediti što se treba učiniti. To se zanemaruje, jer ljudi jednostavno žele biti glupi.

Budimo što je moguće jasniji glede najodsudnijeg pitanja. To o čemu se raspravlja ovdje, što g. LaRouche predlaže nije „ekonomska teorija“. To je *Plan rada*, rješenje sadašnje transatlantske financijske i bankovne krize. Funkcionirat će samo ako se slijedi točna metoda koju je g. LaRouche propisao. To je ustvari jedini izlaz iz naše sadašnje krize.

I. Hamiltonovi Izvještaji i LaRouche-eva Četiri zakona

Od siječnja 1790. do prosinca 1791., to jest u razdoblju od samo dvadesetčetiri mjeseca Alexander Hamilton napisao je pet dokumenata koji su stvorili suverene Sjedinjene Države Amerike i doveli u život postojanje *Javnog kreditnog sustava*, sasvim novog u povijesti ljudskog roda. Ti dokumenti su:

- 14. siječanj 1790.—Izvještaj o *Javnom kreditu*
- 14. prosinac 1790.—Drugi izvještaj o *Javnom kreditu* (Izvještaj o *Nacionalnoj banki*)
- 28. siječanj 1791.—Izvještaj o uspostavi *Kovnice* (tiskare) novca
- 23. veljače 1791.—Mišljenje glede ustavnosti Banke SADA
- 5. prosinac 1791.—Izvještaj o (industrijskoj) proizvodnji

Alexander Hamilton

Mnogo više bit će rećeno o tim dokumentima kasnije, no za sada treba upraviti samo nekoliko zapažanja. George Washington je bio ustoličen za prvog predsjednika SADA 30. travnja 1789. U to vrijeme nova vlada, uspostavljena na osnovi svježe potvrđenog Ustava SADA još nije funkcionirala. Nacija je ustvari bila u bankrotu, njen novac srozan a njene financije u stanju kaosa. To je bila kriza za čije rješenje je Alexander Hamilton kao novi ministar financija dobio u zadatak. Hamiltonove mjere i njegovo djelovanje bile su u potpunosti

uspješne. Štoviše, Hamilton nije međutim jednostavno proveo načine rješenja „financijske krize”; on je uveo u život—stvorio—sustav *Javnog kredita* na osnovu kojeg bi se temeljita, na budućnost usmjerena, pretvorba nacionalne fizičke ekonomije kao i kulture nacije mogla postići.

8. lipnja 2014. LaRouche-ev Odbor političkog djelovanja izdao je Izvještaj, koje je napisao Lyndon LaRouche, pod

naslovom „Četiri nova zakona spašavanja SADA sada! Ne tek mogućnost: Hitna nužnost”. U toj objavi političkih mjera LaRouche započinje pišući,

„*Ekonomija SADA, a također transatlantskih političko-ekonomskih regija planeta sad je pod neposrednom smrtnom opasnosti opće, fizičko-ekonomske krize lančane reakcije sloma te regije ovog planeta u cjelini.*”

G. LaRouche nastavlja opisujući prirodu i izvore te fiziko-ekonomske kao financijsko/bankovne krize, a onda nastavlja izražavajući kako to naziva „*raspoložive ljekove*”. Umjesto ponovnog preslika čitavog spisa ovdje, predstavljamo samo najkraći sadržaj LaRouche-evih prijedloga:

- Hitnu ponovnu uspostavu *Glass-Steagall* zakona pkako ge je predsjednik Franklin Roosevelt proveo, bez ikakvih preinaka glede načela rada;
- Povratak na sustav, od vrha dole, temeljito definiran [kao] *Nacionalno bankarstvo*;

- Svrha i uporaba sustava *Saveznog kredita* je stvaranje pravaca visoke produktivnosti u poboljšanju zaposlenja uz prateću nakanu povećanja fizičko-ekonomske produktivnosti i standarda života ljudi i domaćinstava SADa; i
- Usvajanje „*Udarnog programa*“ na leđima fuzije, uz kasnije naznačenog ponovnog pokretanja svemirskog programa.

„Bitna razlika čovjeka od svih nižih oblika života, te odatle u primjeni, ona predstavlja našin usavršenja posebno potvrdnih ciljeva i potreba života čovjeka pojedinca i društvenog života ...“

Ako čitatelj(ica) ovog članka uzme vremena za čitanje cijelog dokumenta Lyndona LaRouchea iz 2014., i zatim nastavi čitanjem i proučavanjem izvještaja koje je Alexander Hamilton objavio 1790. i 1791., potpuna usklađenost onog što LaRouche i Hamilton predlažu postat će sasvim razvidna, poglavito glede načela u tim stvarima.

II. Povijesna posebnost

Od srca se preporuča čitati pet spisa čiji je autor Alexander Hamilton a koji su na početku ovog izvješća nabrojani kronološkim redom. Korisnost toga je proživljavanje korak-po-korak kako je Hamilton postupio u stvaranju svog sustava. Istina, neke stvari njegove rasprave specifične su vremenu i prilikama u kojima je živio – kao rasprava o zlatnim i srebrenim kovanicama u Izvještaju o *Kovnici* – no u tome je stvar. Hamilton ne piše akademsku ekonomsku teoriju nezvanu uz vrijeme. On se hvata u koštac s krizom, i određuje način, jedini zakonit i učinkovit način prevladavanja te krize.

Da bi se uistinu razumijelo što Hamilton čini, mora se gledati

njegovim očima. U mnogim njegovim radovima od 1790. do 1794., Hamilton vrlo izravno govori da su Jefferson i njegovi saveznici imali nakanu poništiti Ustav 1788. Sav njihov rad išao je tim smjerom. Hamiltonovi o bankarstvu i ekonomiji iz 1790.-1792. stoga nisu špekulacije unutar kule bjelokosne. Pisane su pod ratnim prilikama.

Bojno polje

Početkom 1791. Thomas jefferson objavio je svoje *Mišljenje o ustavnosti nacionalne banke*. To nije bila tek kritika Hamiltonovog prijedloga Nacionalne banke. Bila je to početna paljba sveopćeg rata za poraz Hamiltona, uništenja Washingtonove administracije i poništenja Ustava koji je bio ratificiran dvije godine ranije. Jeffersonova objava rata protiv hamiltona pokrenut će ustvari otvorenu pobunu protiv Washingtonove administracije, uključujući oružani ustanak protiv američke vlade – znan blažim rječnikom kao *Whiskey pobuna* – i opsežne protu-Washingtonske i protu-Hamiltonske bune 1794.-1795. To je doseglo vrhunac umorstvom Hamiltona 1804.

Kojiput nepismeni povjesničari tvrde da je „Hamilton bio za (industrijsku) proizvodnju, a Jefferson za poljoprivredu. Kakva laž! Hamilton je bio za ljudski napredak, poboljšanje ljudi, znanost i industriju; Jefferson je bio za robovlasništvo i prisilu ljudske zaostalosti. Korisno je napomeniti da su najveći neprijatelji Hamiltonovog zahtjeva za znanstveni i privredni napredak bili prijedlozi koje je izdao Adam Smith Britanskog carstva u svom *Bogatstvu nacija*.

Sve što Smith predlaže, za račun svojih britanskih gazdi, suprotno je pristupu koji je Hamilton uveo. Na svakom svom koraku, počevši s prijedlogom Madisonovog pro-

robovlasništva i protunacionalnog „Virginijskog plana“ na ustavnoj konferenciji 1788., preko Hamiltonovog prijedloga da Nacionalna vlada preuzme dug pojedinih država i ujedini financije nacije, preko njegove obrane vladinih tvrtki, pa sve do njegovog prijedloga za „darežljivosti“ u *Izveštaju o proizvodnji*, Hamilton je bio u ratu s onima koji su davali prednost regionalizmu, ropstvu, slaboj nacionalnoj vladi i nekontroliranim financijskim špekulacijama. Njegovi protivnici, uključujući Britansko carstvo, južnu robovlasničku aristokraciju—*robo[slavo]kraciju* – i korumpirane prevarante kasnije znane kao Wall Street – bili su prijatelji Aarona Burra.

Upravo pod tim – najsuprotnijim – prilikama Hamilton si je dao u zadatak, počevši u 1790., izgraditi svoj novi sustav.

III. Hamiltonovi zakoni

Dok čovjek prolista pet Hamiltonovih spisa, uspostavi time ulaz u um velikog arhitekta, gdje Hamilton počinje stvarati naciju. Svaki kat stvara temelj sljedećem katu, uz viziju u umu uvijek od početka na dovršenu zgradu. Krajnja nakana određuje sve preliminarne i naknadne korake. On počinje od početka. Nacija je u bankrotu.

U *Izveštaju o javnom kreditu* pruža dokaze tog bankrota, određuje odgovarajuća moralna i zakonska pitanja, i određuje rješenje u vidu osiguranja pošteno financiranog i sigurnog javnog duga, koji će zadovoljiti sve obveze. Raščlanjuje detaljni plan tarifa, oporezivanja i druge mjere da osigura ispunjenje svih poštenih dužničkih obaveza i uspostavi povjerenje u obnovu

nacionalnog kredita. Izjavljuje da je to preduvjet željenog preporoda trgovine i promicanje poljoprivrede i industrije. U vrijeme Revolucije, *Kontinentalni kongres* duboko se zadužio kod francuske vlade i holandskih bankara, no vlada je zbog nedostatka prihoda zaustavila isplatu glavnice i kamata na te dugove 1788. U 1789., nacionalni vanjski dug iznosio je \$12 milijuna dolara, a njen domaći dug – skup državnog duga, računi kredita i razne obveznice i potvrde – stajale su \$65 milijuna.

Što je još gore, novoj vladi nedostajala su sredstva za svakodnevno poslovanje. Od rujna do prosinca 1789. Hamilton je osigurao zajmove u iznosu od \$170,000 od Banke New Yorka i Banke Sjeverne Amerike¹, da bi pokrio plaće predsjednika, potpredsjednika, Kongresa i drugih nužnih funkcija. Zatim, u siječnju 1790. objavio je *Izveštaj o javnom kreditu*.

Suvereni dug

Hamiltonov cilj, u tom *Izveštaju* je trostruk. Prvo je zaustavljanje krvarenja, da bi se spriječio pad nacije u financijski i ekonomski kaos. Drugo je objedinjenje financija nacije, iskorjenjivanje svih dioničarskih i lokalnih autoriteta glede stvari koje se tiču javnog duga. Treći cilj, na koji će se Hamilton izravnije osvrnuti u svom *Drugom izvještaju o javnom kreditu* (*Izveštaj o Nacionalnoj banki*), odnosi se na stvaranje osnove za prošireni sustav stvaranja javnog kredita, u svrhu razvoja fizičko ekonomskih potencijala nacije.

Hamilton je neumoljiv i čvrst u svom zahtjevu da će svi vladini dugovi—(saveznih) država, lokani, nacionalni i

¹ Banku New Yorka osnovao je Hamilton, a Banku Sjeverne Amerike osnovao je Hamiltonov saveznik Robert Morris.

strani – biti isplaćeni u cijelosti. Pojediniosti njegovog prijedloga su višestрани i sveobuhvatni, pa nije moguće ovdje ih razraditi u potpunosti. Predlaže niz veoma detaljnih koraka, koji su svi iskonstruirani da pruže povjerenje u kredit nacije, kao i da stvore kapital niske kamatne stope za ulaganje u nacionalnu ekonomiju.

U tom *Izveštaju* Hamilton također uspostavlja osnovno načelo da će nacionalni javni dug, ako se pravilno financira, dati osnovicu stvaranja novog kredita koji će stimulirati ulaganja i ekonomski razvoj.

Ključni sastojak Hamiltonovog plana – kojem su se Jefferson, Madison i Monroe žestoko suprotstavili – bio je da će nacionalna vlada preuzeti milijune dolara pojedinačnih saveznih država. To bi imalo učinak pretvaranja svih posjednika državnog duga u posjednike nacionalnog duga, učvršćujući položaj i suverenost nacionalne vlade. To je postignuto *Zakonskim činom utemeljenja SADA* 1790., putem kojeg je nacionalna vlada preuzela \$21 milijuna državnog duga. Po tom zakonskom činu države su dobile krajnje izdašne odredbe i oslobađanje tereta njihovog duga ostavilo je značajne prihode državi, koje su zaradile preko saveznih obveznica što im je omogućilo izravno ulaganje u industriju i promicanje ekonomskih poduzetništva.

Nacionalni kredit

U svom *Izveštaju o Nacionalnoj banki* Hamilton je kao sljedeće nastavio izdavanjem suverenog duga kao

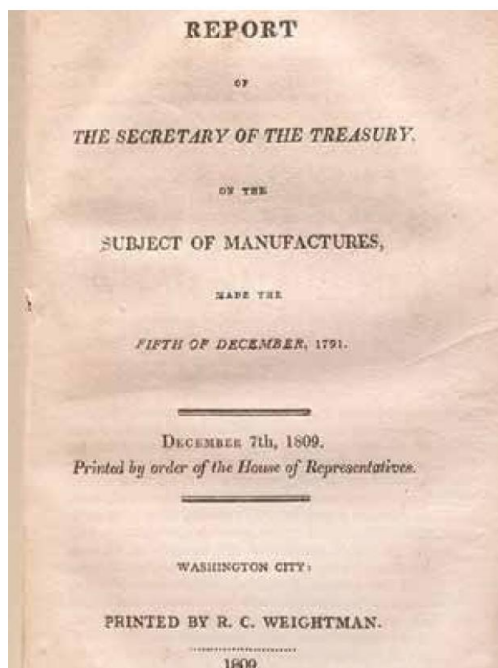
bitnom vrelu života nove republike. Čitanje tog izvještaja nema zamjene, a jednostavni komentar ne može biti nikakvo opravdanje. Dovoljno je reći

da Hamilton daje kratak i ne baš dobrohotan osvrt protiv svih prigovora Banki, određuje načela po kojima će funkcionirati i zatim nastavlja nabrajati 24 točke detaljnog plana aktualnog svakodnevnog funkcioniranja banke.

Pred kraj *Izveštaja* Hamilton prvo uvodi svoj prijedlog uporabe financiranog duga nacije – financiranog duga koji je on sam

uspostavio svojim prvim *Izveštajem o Javnom kreditu* u zakonskom činu Utemeljenja 1790. – kao načinom izdavanja novog kredita za proizvodnju, poljoprivredu i druga korisna poduzetništva, uspostavljajući time javni nacionalni kreditni Sustav.

U Hamiltonovom prijedlogu, postotak suverenog duga SADA (do \$ 2 milijuna) položiti će se kao imovina u novu Banku. Ta sredstva će onda omogućiti Banki izdavanje obveznica zajma, kao duga u svrhu financiranja mnogih korisnih poduzetništva. Obveznice se mogu isto tako položiti u druge financijske ustanove kao i pustiti u optjecaj među poslovnim tvrtkama, uspostavljajući pouzdano financijsko tržište i integrirajući cjelokupni financijski sustav nacije u nacionalno upravljani *Javni kreditni sustav*. Sigurnost obveznica bila bi zajamčena, jer njihovo izdavanje se osnivalo u cijelosti na obveze suverenog duga nacionalne vlade.

Izveštaj o proizvodnji

Treba zapaziti da u Prvom i Drugom *Izveštaju o javnom kreditu*, Hamilton troši dobar dio vremena na potrebu stvaranja sustava koji će izdavati velike iznose kredita niskih kamatnih stopa za ulaganje u (industrijsku) proizvodnju, poljoprivredu i druga korisna poduzetništva. Neposredan učinak Hamiltonovog plana bio je stvaranje zakonskog, pouzdanog bankovnog sustava, pod stalnim nacionalnim nadzorom s nakanom potpomaganja brzog fizičko ekonomskog razvoja nacije. Hamilton je bio veoma svjestan moći bankarstva i moći kredita u bodrenju ekonomskog razvoja. U isto vrijeme, kao što je dokazao svojim kasnijim pisanjima i djelima, Hamilton je izričit da će sve nelegalne, nepouzdana i sumnjive financijske postupke ugušiti putem razvijanja Nacionalne banke kao regulatora nacionalnog kreditnog sustava.

Izgradnja nacije

Hamiltonov treći *Izveštaj o uspostavi kovaonice*, previše je tehničke prirode da bi se razradio ovdje, no ne smije se preskočiti bez komentara. U ona tri *Izveštaja*, Hamilton prelazi s osiguravanja kredita naciji na nacionalno bankarstvo i zatim na samu valutu. Postoji slijed, zakonito ostvarenje nacionalnog sustava bankarstva i kredita. Hamilton je iznimno precizan dok prelazi, korak po korak, na podizanje izgradnje svog sustava. Nema ničeg proizvoljnog. Svo činjenje spada u jedinstvenu konstrukciju.

Zatim u prosincu 1791. Izlazi *Izveštaj o proizvodnji*. U njemu se rasvijetljava upotpunjena narav Hamiltonovog *Javnog kreditnog sustava*. Taj *Izveštaj* sadrži čuveni „Dio VIII: Poticanje novih invencija i otkrića“, gdje Hamilton definira ustavnu odgovornost vlade u probrazbi nacije –

kao dio stalne kontinuirane hotimične politike – za promicanje znanstvenog i industrijskog razvoja nacije. Hamilton je veoma izručit glede prave moći i zadaće nacionalne vlade u promicanju takvih promjena. Postoje mnogi odlomci u *Izveštaju* koji sve to uvelike pojašnjavaju, no umjesto oduljih citata ovdje, bolje je ostaviti čitatelju da priskrbi kopiju *Izveštaja* i istražuje materijal sam za sebe.

Da bi postigao svoj cilj, Hamilton poduzima sljedeći korak iznad svojih prijedloga u *Izveštaju o Nacionalnoj banki*. Predlaže dopuniti moć izdavanja kredita Nacionalne banke koristeći 2% financiranog nacionalnog duga, svake godine, za izravno financiranje znanosti i industrije, u obliku „darežljivosti“. On pita, „gdje bi nacionalni dug mogao biti toliko koristan, ako ne u poticanju i poboljšanju napora industrije?“ Hamilton također predlaže stvaranje „nacionalnog postrojenja industrije“, tj. ne samo financiranje nacionalnih pojedinačnih tvornica, već stvaranje središnjeg čvora gdje bi se najmodernije vrste tehnologije i industrije mogle razvijati. Istovremeno s pisanjem tog *Izveštaja* Hamilton je započeo financiranje *Društva za uspostavu podesnih tvornica*, u vidu pokušaja pokretanja tog prijedloga, i predvodio je napor uspostave pilot projekta u Petersonu u New Jerseyju u vidu sklopa privatnog ulaganja i zajmova Nacionalne banke.

IV. Ustavna zakonitost

U navedenom citatu Lyndona LaRouchea od 7. listopada, on kaže „jedino što trebate učiniti je uzeti moje zakone, koje sam predstavio. Ti zakoni, moji zakoni, točno određuju rješenje problema stvaranjem normi definiranja kredita. To je bio razvio

ministar financija SAd [Alexander Hamilton]. To je jedini način kako to funkcionira. ... Samo pročitajte Hamiltonove objavljene materijale o zakonu. On je zakone napisao."

LaRoucheva uporaba izraza „zakoni“, suprotno izrazu „politika“ ili „program“ ili neki sličan izraz, može izgledati čudno ili

ekscentrično lijenom čitatelju, no nije LaRouche taj koji je izmislio tu koncepciju zakonitosti; upravo je to pristup inzistiranja samog Hamiltona. Nigdje to nije jasnije nego u njegovom *Mišljenju o ustavnosti Banke SAd*.

Postoje ustvari dvije usporedne, isprepletene zamisli zakonitosti koje treba razmotriti ovdje. Jedna je Hamiltonova tvrdnja da su ne samo sve njegove mjere zakonite, već da su suprotni prijedlozi Jeffersona, i drugih, nezakoniti jer su u suprotnosti s prirodom roda Republike koja je nastala prigodom *Ustavne konvencije* 1788. Sama priroda suverene Republike koja je nastala 1789.g. zahtjeva *Javni kreditni sustav* kojeg je Hamilton odredio u svojim *Izvještajima*. Protivnički prijedlozi koje su postavili Jefferson i Madison više su u skladu s onim što je kasnije isplivalo kao *Konfederativne države Amerike* 1861.

Kao drugo treba raspoznati da su Hamiltonove političke mjere zakonite naprosto jer funkcioniraju. I one predstavljaju jedini koncept koji će

Public domain/Davidt8

Prva Banka SAd (1797.-1811.), 120 South Third Street, Filadelfija, Pennsylvania

funkcionirati. Funkcionirale su tada, a LaRouche-eva ponovna definicija *Hamiltonovih zakona* funkcionirat će danas.

Hamiltonovo tumačenje

Stvar koja odskače sa stranice kod čitanja njegovih *Izvještaja* da Hamilton stalno iznosi tvrdnju, ne samo o nužnosti svojih inicijativa, već o ustavnoj legalnosti svega što predlaže. Čitatelju dobrih moći zapažanja postaje razvidno da Hamilton ne predlaže individualne dijelove zakonskih propisa, niti pak posebne bankovne mjere – on definira stvarnu *Ustavnu prirodu* Republike. Njegovo tumačenje je da zakonitost treba naći u aktualnoj dinamici nakane samog Ustava. Veoma je poučno biti svjedokom Hamiltonovog zakonitog – kao što bi Einstein shvatio riječ zakonit – i njegovog neumornog lova za svojim ciljem.

Proizvoljni čin se ne dopušta. Nema despotskog djelovanja. Svaki čin, počevši s preuzimanjem duga iz *Revolucionarnog rata* i duga (saveznih) država na osnovu prijedloga unutar

Izvještaja o industrijskoj proizvodnji, slijedi zakonitu progresiju. To je obavezan put koji treba slijediti.

Nakon objave Hamiltonovog *Izvještaja o Nacionalnoj banki*, na taj rad su se silovito okomili Thomas Jefferson, James Madison i drugi apologeti južnjačke robokracije. Težište tih napada bilo je nijekanje nacionalnoj vladi prava uspostave, putem zakona, tvrtki jer specifično pravo „navedeno pod brojem” i imenom nije postojalo u Ustavu koje odobrava vladi to specifično pravo.

Hamiltonovo tumačenje, koje je Gouverneur Morris ranije izrekao, bilo je da *Odredba opće dobrobiti*, unutar tijela Ustava SADA daje svu zakonsku podršku potrebnu vladi da poduzme svaki zakoniti čin – ne proizvoljni, već zakoniti – u lovu na nakane tog Ustava, usvojenog u Filadelfiji 1788.

U svom *Mišljenju* Hamilton izjavljuje, „Svaka moć dodijeljena vladi je po svojoj prirodi suverena, i obuhvaća, snagom izraza, pravo uporabe svih potrebnih mjera i pravično primjenjivih u postizanju ciljeva takve moći, ako je ne sprječavaju ograničenja i iznimke navedene u Ustavu, a nisu nemoralne ili u suprotnosti s bitnim ciljevima političkog društva.”

U svom pak *Opravdanju sustava financiranja*, napisanom krajem ljeta 1792., Hamilton ide još dalje, tvrdeći, [Sva prava vlasništva] koja su u suprotnosti s društvenim poretom, i trajnom dobrobiti društva moraju se ukinuti. ... Doista, gdje god je pravo vlasništva u povredi općeg dobra, ako priroda slučaja dopušta nadoknadu, mora se to učiniti; no ako je naknada neizvediva, ta neizvedivost ne smije biti prepreka jasnoj, bitnoj reformi.

Tim se ne podrazumijeva da vlada može činiti što hoće, kao u prizivu Jeffersona i drugih glede nepriznavanja duga *Revolucionarnog rata*. To znači da se suverena moć nacionalne vlade može i mora uporabiti u korist nakane Ustava, koji je sam po sebi, u skladu s *Naravnim zakonom*. U toj nakani kao što Hamilton to određuje u svom *Mišljenju o ustavnosti banke SADA*, moć nacionalne vlade, moć vlade je fenomenalna.

V. LaRouche-Hamiltonovo rješenje

Kao što LaRouche izlaže, „Moji zakoni, točno određuju ono što rješava problem, stvaranje norme kojom se određuje kredit.” Da ponovimo, u najkraćem pregledu, ti *Zakoni* su: *Glass-Steagall*, Nacionalno bankarstvo, Savezni kreditni sustav u svrhu ostvarenja visoko produktivnih pravaca poboljšanja zaposlenja, i programa energije fuzijom i svemirskog „udarnog program”. To je Hamiltonsko rješenje današnje krize. Funkcioniralo je 1790.-1792. Funkcionirat će danas.

Aksiomatski zakon gotovo svih modernih financijera i ekonomista je da oni ne dodjeljuju istinsku „ljudsku vrijednost” nijednoj financijskoj investiciji. Njihov sustav je bez vrednota i matematičan je. Stoga zavedene lude definirale bi problem s kojim smo suočeni kao „kako srediti bankovni sustav”. Taj pristup može voditi u razne vrste maloumnih planova, od kojih mnogi ostavljaju oligarhijski sustav lihve i špekulacija netaknut. To nije Hamiltonski pristup. To nije LaRouche-ev pristup.

Razmotrite pitanje ponovne uspostave *Glass-Steagalla* i takozvanu „bankovne reforme” Kao što je LaRouche uporno i snažno inzistirao, *Glass-Steagall* je

životno nužni korak, preduvjet, povratku na valjane – ustavne – bankarske postupke, kao i pravu ekonomsku obnovu. Ali ozakonjenje „bankovne reforme“ to nije“!

To predstavlja ustavno načelo, neophodno budućem razvoju pučanstva. U drugu ruku definiranje *Glass-Steagalla* kao sinonima jednostavne „bankovne reforme“ je sofisterija. Pod *Glass-Steagallom*, naime, odijelit ćemo održive elemente komercijalnog bankovnog sustava. Regulirat ćemo ih, reformirati ih, i uklopiti u održivi Nacionalni kreditni sustav, baš kao što je to Franklin Roosevelt učinio u 1933.-oj. Stvorit ćemo zatim sustav nacionalnog bankarstva i javni kredit, kao što je Hamilton učinio.

No, da li investicione banke, *hedge* fondovi, i druge kockarske kuće služe ikakvoj nužnoj, zakonitoj svrsi, kao što je takvu zakonitost odredio Hamilton? Ili, dapače, zar ih se ne bi moglo jednostavno zakračunati, „uz naknadu ili bez nje“ zbog njihovih kockarskih dugova? Podsjetite se prvo da je „investiciono bankarstvo“ nasljednik stoljećima dugog britanskog sustava trgovačkog bankarstva, sustava potpuno stranog i neprijateljskog Hamiltonovoj zamisli Nacionalnog bankarstva. Podsjetite se isto da su gotovo sve sadašnje financijske postupke tih institucija – derivate, trgovanje opcijama, financijske špekulacije – bile nelegalne pod predsjednikom Rooseveltom. Čovjek se treba zapitati, „koji zakon čini osnovicu kojom se mora upravljati poslovanje nacije, ili zajednice nacija?“

Buduća pokoljenja

Hamiltonov rigorozni pristup, u njegovim *Izvjestajima*, naznačavanja zakonitog duga, pouzdanog bankarstva, stvaranja ustavnog

kredita, i znanstvenog i industrijskog napretka izdržalo je test vremena. On je usmjeren k budućnosti. Što se gradi? Što se stvara? Što se preinačuje? U tim pitanjima [odgovorima na njih] mora ležati nužno usmjerenje.

Kao što Lyndon LaRouche navodi, u svoja *Četiri zakona*:

Svrha uporabe Saveznog sustava kredita je stvaranje pravaca visoke produktivnosti u poboljšanjima zaposlenja, uz prateću nakanu povećanja fizičko ekonomske produktivnosti i standarda života ljudi i domaćinstava SADa. Danas desetci milijuna Amerikanaca stoje pred provalijom gledajući u bezdan, dok standard života, zdravstvena skrb, školovanje i nacionalna kultura iščezavaju. Heroin i drugi narkotici su svugdje. Isti ti Amerikanci znaju da najgore tek dolazi. Beznađe i strah šire se američkim društvom. S druge strane nacija Kine, izdigla je 800 milijuna svojih ljudi iz siromaštva samo u zadnjih 20 do 30 godina, i sad predvodi svijet u znanosti, svemirskim istraživanjima i ekonomskom razvoju.

Ovo upropaštenje populacije u transatlantskom svijetu mora se preokrenuti. Čitavo stanovništvo mora se uzdići glede njihovog životnog standarda, njegovog pristupa zaposlenjima „visoke produktivnosti“, ali i njihovog pristupa klasičnom obrazovanju i izloženosti stvaralačkim poticajima u znanosti i umjetnosti koji će izazvati stvaralačka istraživanja i prodore u čovječjem umu pojedinca. 10. svibnja 2016., u diskusiji sa svojim pristašama na Manhattanu, Lyndon LaRouche osvrnuo se upravo na to pitanje, izjavivši:

U sposobnosti čovječanstva krije se unutar razvoja čovječjeg pojedinca svojstvo zadobivanja višeg stupnja moći čovječanstva kao cjeline, kroz samorazvoj ljudskog roda. To je jedina stvar od važnosti. Pitanje je,

može li čovječanstvo unutar svojih vlastitih granica proizvesti tijelo ljudi sposobno savladati izazov, odnosno savladati vrstu zla s kojom se sad suočujemo. ... Čovječanstvo nije hrpa stvari koje možete manipulirati i načiniti da igračke plešu za vas. To ne funkcionira. Morate ustvari nadahnuti moć u čovječanstvu, gdje je ona poboljšanje nad prijašnjim postojećim izražajima čovječanstva. To je suština igre. Morate proširiti tu vrstu razvoja, tako da ona samu sebe podržava

Hamiltonovo stvaranje sustava *Ustavnog javnog kredita* riješilo je financijsko/ekonomsku krizu njegovog vremena, no isto tako važno je razabrati da je čineći to odredio napredak populacije – to jest neprekidni

spoznajni razvoj stanovništva – kao aksiomatski zakon nove republike.

To se izravno vidi u *Mišljenju glede ustavnosti Banke SADA* i u *Izveštaju o proizvodnji*. Uzdizanje stanovništva, osnaženje njegova potencijala, na stalnom, kontinuiranom putu, predstavlja Hamiltonsku prirodu Američke republike. To je nužno učiniti. Svaki drugi pristup je nezakonit i ne-ustavan. Hamilton je definirao *Zakone* po kojima ekonomija i bankarstvo mora funkcionirati. Lyndon LaRouche-eva obnovljena definicija Hamiltonovog pristupa za 21. stoljeće, Njegova *Četiri zakona*, predstavljaju put u budućnost.

28. listopada 2016.

Poveznica na englesku verziju:

[Ovaj članak objavljan je u EIR-u br. 44 od 28. listopada 2016. :](http://www.larouchepub.com/other/2016/4344lar_hamilton_laws.html)

http://www.larouchepub.com/other/2016/4344lar_hamilton_laws.html